

Ганна Арсенич-Баран

*Март
Буйнава весна*

Департамент інформаційної діяльності
та комунікацій з громадськістю
Чернігівської обласної державної адміністрації

Ганна Арсенич-Баран

*Марує
Буйнава весна*

Поезії

Чернігів
ПАТ «ПВК «Десна»
2018

УДК 821.161.2'06-1(477.51)
ББК 84(4УКР=411.4)6-5
А-32

Книга видана коштом обласного бюджету Чернігівської області в рамках обласної Програми підтримки розвитку інформаційної та видавничої сфер Чернігівщини на 2016–2020 роки за результатами конкурсу рукописів місцевих авторів 2018 року.

Не для продажу.

А-32 Арсенич-Баран Г. В.

Чарує буйнава весна [Текст] : поезії / Г. В. Арсенич-Баран. – Чернігів : ПАТ «ПВК «Десна», 2018. – 80 с.

ISBN 978-966-502-602-0

У збірку входять вірші, написані авторкою в різні роки: як ті, що вже були опубліковані, так і велика частина нових поезій.

Вірші Ганни Арсенич-Баран зачіпають різні теми: кохання, любові до батьківщини і Батьківщини, філософського осмислення світу, бережливого ставлення до природи тощо.

Поезія, що входить до збірки, написана в різних віршових формах: від верлібру до тавтограми.

ISBN 978-966-502-602-0

УДК 821.161.2'06-1(477.51)

ББК 84(4УКР=411.4)6-5

© Ганна Арсенич-Баран, 2018

© ПАТ «ПВК «Десна», художнє оформлення, видання, 2018

Весна збирає у букети зорі

* * *

Я люблю тебе, світе,
із твоїми світами.
Я люблю рідну хату
і вербу пелехату,

і маленьке хлоп'ятко,
що простягає до мене
свої рученятка
і лепече: “Ма-ма”.

* * *

У маленькій
рученці –
листочок зелений...

у старій руці –
лист сухий
почорнілий...

а у мене в долоні –
листок
черлений-черлений...

* * *

Сватання

Свято святкове свічі світило
Світлом свяченим, світлим світилом.
Сволоки світять світлом святковим,
Світ у свічаді світлосвітанковий.
Свіжа світлиця сватами світліє.
Своя світилка, світець світіє.
Світла й святкова свічка свячена –
Священнодійства світ-наречена.

Прислівники

Навзаєм водночас сп'яну
присістом попідвіконню
навприсяд босоніж рано
підтющем незаконно
надвечір водночас завчасу
нашвидкуруч зарання
водносталь впереміш відразу
на́вкоси щосвітання
натрое навмисно навсидьки
навприсядки навтікача
насправжки довіку завидьки
упоперек уплача
навічно засвітла урозліт
навқулачки набік
само́хить урешті навідліт
укупі нарешті повік.

Весняний омонімний вірш

Сіяла небом яснії зірниці
Тиха і вічная Божа Мати.
Понасаджали люди зірниці,
Щоб дерева молоді собі мати.

Як воно радісно, як воно мило
Слухати щемні і древні веснянки!
Ось і дівча молодесеньке мило,
Терло із личка цятинки-веснянки.

О, недаремно служителів ліри
Весна спонукала писати газелі,
Багатії за дукати і ліри
Купляли коханим для парків газелі.

Так воно в світі усе зацвітає,
Любить, весніє хоча би на тілечко.
Не пліснявіє, не зацвітає
Любе, красиве й коханеє тілечко.

Тиха над світом й погожа година,
Йдеш собі тихо відтанули проліском.
Знаєш: до зустрічі з милим година –
Й ніжна душа розквітається проліском.

* * *

На кросна поліно чи душу
Кладе чоловіча рука,
З любові солодких округин
Складається пісня гірка.
І тріна летить з-під пилки,
І іскри прийма трава,
І він вже не знає, стільки
Пилятиме ці дрівá.
Впиватися в дрóва звично,
Вїдатися в душу млосно...
Життя, як опала вишня,
Любов, як залізнi кросна,
Вкладе твою душу під пилку
А та увіп'ється п'янку,
Солодко і краснопалко
В душу твою – коханку
Й викине на узбіччя,
Виб'є з-під ніг основу...
І ось ти вже на заріччі
Мусиш пиляти дрóва.

* * *

* * *

Маленький, теплий, живий промінчик.
Чи ти в горошок? Чи ти в клітинку?
Тобі поставлю м'якенький стільчик,
Щоб ти спокійно впіймав рибинку.

Така та рибка золота та срібна,
Така на травах роса перлиста.
Лежить дорога – сорочка зрібна,
Річка в долонях – вся промениста.

* * *

Дощику чашу хмільну
Літо весні наливає,
Світлом гаї поливає,
Наче теличку тільну.
Гладить, і пестить, і лле,
Кульбабеняток лоскоче.
А з краю неба регоче
Громовенятко хмільне.

* * *

* * *

Зимо, бабо кульгава,
Як тобі нині зимно!
Сіла на руку гава,
Впала в калюжу дримба
І розбудила в гіллі
Пташечку солоспівну.
І розквітає кілля
Наче цукровою піною.
Зимо, плаксива зморо,
Накульгувата бабо,
Йди на холодне море,
Бідна стара охабо!
Як фуєте забіляє
Земленька-балерина,
Прийдеш невістою білою
Зі своїм віном – периною.

* * *

Втомо моя одвічна,
Серця мого плачебо!
Ще-м таки й не сторічна –
Думам співати ще би.

А ти, старице-втомо,
Висохле шкарлупище,
Йшла би собі додому,
Де навіть вітер не свище.

* * *

П'ятницька церква в Чернігові

Українська красуне,
Що вдягли тебе в шати з Візантії.
А вони тобі личать,
Бо тобі личить всяка обнова.
Мрій рожевий поділ
Віковічної твоєї мантиї
Українському серцю
Такий до нестями любий.
Хтось скаже: «Вона не пишна.
І не королівна».
Я ж скажу: «Їй пишні
Не рівня».
Навесні у бузкову завію
Ввіходиш небесну
І тримаєш на руках своїх
Через осені весну.
Забуваю при тобі,
Що я жінка,
Що грішна всує.
Хай молитви мої тобі
Господь милосердний почує.

Зорепад

Небо у зорях,
В меві земля,
Пісню любові
Чути здаля.

Пісню веселу
Та запальну
Про жар-коханя
Та про весну,

Про розкіш щастя,
Про квітів сад,
Про те, як радісно
У зорепад.

Падають зорі
В місячну ніч,
Крильми чіпають
Вишневих пліч.

І залишається
Зірки прах
Стиглими вишнями
На гілках.

Різдвяна сльоза

З неба на землю спливає сяйва потік,
В бідній яскині – над яслями диха коза.
Часу у світі новий починається лік,
А на обличчі у Діви – срібна сльоза.

Не розумієш, чи сльози з очей, а чи сніг
Тане в рум'янці, що поцілунків не знав.
Біла хурделиця позамітала моріг,
В небі зимовому – ясний театр загравав.

Сріблом спливають і сльози, і снігу стіна.
Свята дитина, що вийшла з дівичого лона...
Бідна яскиня, груба пелюшка ляна,
А ще в майбутньому – з терену царська корона.

Місто

Плачуть слізьми золотими
Міські ліхтарі.
Мріють словами хмільними
Птахи вгорі.

Шарварок зчинили трамваї,
Як упирі.
Закривають пташині зграї
Промінь зорі.

Миколаївська туга

Тут верба-забіяка наплакала сліз повен двір,
Тут на голову падає небо, зболіле й кошлате,
А десь там, в ріднім краї, де дмухає свіжістю гір,
Гріє сонце й дуби сиплять золотом в хати.

Там десь скиглить в бабусі старий журавель,
Осінь ходить і носить мішками дарунки,
І сміються дощі до щасливих осель,
Розливаючи горами п'янії трунки.

Тут і небо ніколи не має бузку кольорів,
Як дурне, голубе, або сіре, як матове скло,
А я хочу туди, де музики луна чистий спів,
І любові тріпоче живе і палюче крило.

* * *

Вітер гріє натруджені руки
в димарі.
Свиснув ховрах з розпуки
у норі.
Осінь ходить. Печальним садом –
білий дим.
Бавиться вогонь з листопадом
нудним.

* * *

* * *

Закохалась земля у березень,
Як в султана стара одаліска.
Та коханкою має велетень
Тонкоруку струнку беріску.
Бо в землі, як в кокетки незграбної,
Все обличчя у пудрі та кремі,
А у березня сонцескрапного
Веселунки-річки в гаремі.

* * *

Виручай мене, розуме-батьку,
З цього тремного забуття,
Сотвори мені затишну хатку
Пристосованого життя.

Щоб плило у мій дім багатство,
Комбінуй, шукай „правильний” шлях...
Та чомусь обертаюсь за птаством,
Що співа на вербових гілках.

* * *

У роздоллі козачім
Виють вовкулаки
Та вітри гуляють.
А в степу ледачім
Байдині нащадки
Овець випасають.

* * *

* * *

Хтось скаже:
„Ти добра”.
„Я зла!” –
хочеться закричати,
бо я усього лиш земля,
яку неможливо стоптати.

Хтось скаже:
“А ти спокійна така”.
“Я щаслива!” –
закричу надривно,
бо я усього лиш ріка,
що в повінь буває гнівна.

* * *

На весь світ закричу: “Люблю!”
Аж зірвусь на крихке фальцето¹.
Й буде затишно журавлю,
Як зірветься моя комета.

Бо відчує лукавий птах:
Я хотіла його впіймати,
А в кометі, що піде в прах,
Буде душа моя спочивати.

* * *

---

¹ Фальцето – фальцет.

* * *

весна налила
у бокали
трунку зеленого
тремтять уста
як корали
прагнуть
цілунку шаленого

трунок зелений
пило звірятко
і не напилося
а на дитятко
з цілунку
шаленого
весна дивилася

* * *

У вагоні

У вагоні – москальська пісня,
Мат на маті і дух самогону.
Чи година рання, чи пізня –
Все одно вагону старому.

За вікном пробігають села,
Місто часто вогнями бризне,
А в вагоні – гульба весела,
Новий рік креслить ніч навмисне.

Провідник – галасливий вагонник,
І колеса мелодію крешуть.
Їде велетень – кількатонник,
А зірки йому пісню брешуть.

Українорік

Літечко – воля, співання гімну
і прапор древній.
Осінь – дорога гідна й негідна
в змаганні кривнім.
Зимовим січнем, з снігів сльозами,
світ стрітив Стуса.
Весна любовними гріхами
розпне Ісуса.

Україна

А на перехресті всіх шляхів –
синь і золото.
А на перехресті всіх віків –
синь і золото.
А на перехресті сліз і радості –
синь і золото.
А на перехресті гендлю й щирості –
синь і золото.

Коцюбинському

Я не та, що була...
Може, генію, вділиш тепла,
щоб зігрітись на протягах
вулиць північних?
Я не та, що була...
Вже весна одцвіла
у моїх почуттях
і в очах твоїх вічних.

Я не та, що була...
Задзвеніла бджола,
розбудивши твій сад
за твоєю Десною.
Я не та, що була...
На долоню лягла
тиха зірка
з твоєю журбою.

Я не та, що була...
Осінь біль заплела
у зелені кіски
смерекового лісу.
Я не та, що була,
хоч ще прагну тепла
на зимових вітрах
чарівного Полісся.

Гейби, ні?! Гейби, та?!
Все ж не та, що була...
Може, генію, вділиш тепла?

Україні

Вітай, моя земле, зорю світанкову,
Вітай, Україно, калинову гілку.
Вбирається Всесвіт в любові обнову
І слухає дивну вкраїнську сопілку.

Такої мелодії зроду не чув,
Бо тільки душа, що і в горі співає,
Пісні такі щирі у світ промовляє,
А ти, старий Світе, про щирість забув.

А ще в Україні – красуні дівчата,
І хлопці – відважні в боях козаки.
Та все ж пропливають нестримні роки,
І вже підростають нові козачата.

А ти, Україно, жива й молода,
Бо руки, що в теплих джерелах купались,
До твого святого вінка прикладались,
І ти залишилась, як чиста вода.

* * *

П'яний актор на площі
Грав божевільного Гамлета,
А крізь асфальтову товщу
Побивалося, пробі, життя.
Сказала мала дитина:
“Цей пан, певно, хоче гамати”.
А він вже лежав на бруківці
І тихо чекав забуття.
Ні лілій, ані Офелії,
Лиш пластикові стакани,
Лише хмільний чад, та тім'я
Страшенно пече і болить.
“Дивіться на мене і смійтесь
Ви, бовдури і профани,
Та раз усвідомте назавжди:
Життя – лиш коротка мить.
Я – п'яний актор на площі
І граю вам нині Гамлета.
Та ви й не задумались, телепні,
Про Данію, чи про нас,
Бо вам би лише напиться,
Бо вам би лише погамати,
А я вже і пить не можу,
Я вже здоганяю час”.
Та площа заходила з реготу –
Що її до актора п'яного,
Та що їй до того Гамлета,
Ним черево не наб'єш.
А Гамлет, убитий гелгогом,
Біля стовпа дерев'яного
Дивився по-божевільному
На кінчики гострих веж.

* * *

* * *

Місяцю – окатий паціфісте,
Що тавруєш злочин братовбиства,
Подивися: хтось сідає їсти,
Хтось впадає в забуття дитинства.

Хтось згорає у вогні любові,
Хтось збирає крихти на дорозі.
Хтось з самим дияволом у змові,
Хтось заснув у весняній знеможі.

Лише я, о Місяцю-королю,
Тягну будні, ковзаю по світу..
І стоять в саду дерева голі,
Віддали з любов'ю зелень літу.

* * *

Я – не художник. Ой, як жаль.
Я малювала б мрійну осінь,
І перші заморозки босі,
І втому лісу, і печаль.
Я – не художник. Ой, як жаль.

Я – не художник. Ой, як жаль.
Я малювала б гори сонні,
Й kota, що мріє на осонні,
Й снігів старих ліниву шаль.
Я – не художник. Ой, як жаль.

* * *

Журавлі прилетіли

Славі Стецько

Журавлі прилетіли,
а ти, батьківщино сувора,
їх зустріла морозом
і сиплеш колючі сніги.
Журавлі прилетіли
в цю холодну нерадісну пору,
коли небо червоне, і вітер гуля навкруги.

Журавлі прилетіли,
і сонце принесли у крилах.
Сніг розтанув від їх весняних голосів.
Журавлі прилетіли і двері в весну відчинили,
і затихнув мороз,
і єхидно в куточку присів.

* * *

Життя людини і космічний вік...
Духовний скарб чи брязкальце дешеве?
Лиш той, у кого серце кришталеве,
Виходить гордо на життєвий тік.

Горять і пломеніють небеса,
Озонні діри людство роздирає,
Не розуміючи, що кращого немає,
Ніж на травиці вранішня роса.

Далекі зорі світять угорі,
Вони людину, манять і чарують...
Одні собори душ своїх мурують,
А інші гасять вічні ліхтарі.

Усе, як завше: сонце серед хмар,
Моря ліниві, до всього байдужі...
І розцвітають тихо дикі ружі,
Приносячи п'янкий весняний чар.

Але чому у скоєнні гріхів
Ми перейшли і межі, і безмежжя?
Розхитуючи душі незалежні,
Біжить примара всіх земних страхів.

Ми загубили віру і любов,
Життя надію і пісні вітчизни.
Душа тремтить від підлоти й сквернизни,
І знову час по серцю перейшов.

Шукаємо для себе виправдання,
Із совістю йдемо на компроміс.
Та блимає вгорі Великий Віз,
І знову хтось вмирає від кохання,

А хтось життя складає на вівтар
Добра, свободи й мрії Батьківщини,
А хтось чекає лиш такої днини,
Коли зміняє душу на товар.

Які ж шляхи нам треба відшукати,
Щоби прийти до храму у душі?..
Біліє стежка тепла в спориші
Від вічних зір до маминої хати.

Цим шляхом людству ще іти і йти,
Це шлях найважчий, бо брехні не знає,
Його лиш той щасливо подолає,
Хто йде у путь до вищої мети.

Хто вірить, що від нього все залежить,
Хто свої руки миє в джерелі,
Хто по Україні, по святій землі,
Ступа, як її синові належить.

Тож хай добро у світі процвітає,
Нехай любов буяє у людини
До матері, до світу, Батьківщини,
Бо просто шляху іншого немає!

* * *

* * *

Душа народу, як колосся, повна
злила в собі все золото століть.
Пливе Галичиною тиша молитовна
і голос Кобзаря: „Україну любіть!”

Не може обійти Україну “врем’я люте”,
не хоче хижий звір в барлозі одпочить.
Кордони подавай в колючий дріт закуті.
В таких обіймах ми навчилися добре жить.

Та вітер розвіва блакитно-жовті стяги,
Та “Заповіт” народ у націю єдна.
О, нам не позичать завзяття і відваги,
о, нам би зрозуміть: Україна одна!

А ми її рвемо! А ми її толочим!
А сонце з-за гори встає вже проти нас!
З’єднай нас, освяти, український наш Пророче!
Глибоко зажурився над кручами Тарас...

* * *

Синява заметілей, кольори весняні –
все наснилось березі у зимовому сні.
І вельон, що їй січень кожен день дарував,
І зелені косо, що їх вітер чесав,

і замріяність літня, і кохання палке,
Квітня сльози привітні, і страждання гірке,
кольорова веселка над її завиттям,
і щорік, як і завше, перемога життям.

* * *

* * *

Прокотилася осінь вогнем
В очереті на Густинськім плесі.
Ніч прикрила свій сором днем,
Що лише зажеврив в піднебессі.

Небо гостро пробили шпилі,
Кличуть Бога, щоб глянув на острів, –
Топчуть землі святі москалі
І шаліють, неначе монстри.

Перебіг очеретами час,
Загубивши хрести і храми.
Глянув тужно Мазепа на нас,
Що й донині живемо хохлами.

Вже природа горить в стидобі,
Що руйнуємо храми і душу.
Українцю, невже тобі
Нагадати про гордість мушу?

* * *

* * *

Замріявся лагідний вечір,
заплакало золотом сонце,
і так вже чомусь не до речі
почав ти розмову про стронцій.

Я, певно, почути хотіла
про синього птаха у леті,
про те, як кохання горіло,
і вірші „ліричних” поетів.

Та ти говорив про печалі,
про друзів, що плинуть у Леті...
Вдягла горобина коралі,
щоб літо не зникло в заметі.

Вдягла горобина коралі,
щоб душу твою звеселити,
щоб бачив ти сонячні далі,
щоб зміг мене знову любити.

* * *

Коли синій птах перетинає небо
і несе на крилах осінь-сивину,
я тоді дорогу міряю до тебе
в наше літо тепле й сонячну весну.

Замете мою дорогу сніг розлуки,
замете твою стежину сніг журби.
Я візьму твої долоні в свої руки.
Та чому в твоїх очах печаль верби?

Ув очах твоїх бринить життєва втома,
та у них не догорів ще юний цвіт.
Ти мені увесь знайомо-незнайомий,
мого щастя теплий зоряний політ.

* * *

* * *

В цвітінні лип, у музиці джмеля,
У зблисках річки і у зорях-вишнях
Сховалось літо, й матінка-земля
Все кличе, щоб воно до неї вийшло.

Сховалось літо в усмішці твоїй,
Сховалось в тихій вечоровій тузі,
І так клопочеться бджолиний рій,
Щоб літо розбудити на галуззі.

Десь там далеко пісня забринить,
Ще не зродившись, обірветься зірка,
І літу забажається на мить,
Щоб хтось сп'янілий раптом крикнув: "Гірко!"

Бо тож – усе буяє і росте,
Бо повниться душа твоя шаленством,
Бо все на світі – добре і просте,
І звично мчать життям літа і весни.

* * *

* * *

Над Черніговом ранок – з трави.
Передзвони церковні лунають.
Тонкорукі жіночі церкви
До небес свої очі здіймають.

Наче постать дівоча ясна,
Тут замріявся храм Параскеви,
І чарує буйнава весна
Це незвідане диво рожеве.

Наче жінка, що прагне до зір,
Підіймається храм Катерини,
І її золотавий убір
Забира в піднебесся людину.

Хто ж ті руки умілі водив,
Які зводили дива правічні?
Наче свіжий ковточок води,
Їхні постаті непересічні.

І іти нам до них, і іти,
Бо дорога до храму – безмежна...
Пропливають над ними світи,
І не гасне у заростях стежка.

* * *

Квітами лист написати
Неважко,
Через століття тобі передати
Пташкою.

Заголосити чи засміятись
У небо
І перейти через світ намагатись
До тебе.

* * *

Замальовки

* * *

Хтось повісив рушник на калині,
Ніби птаха з сумними крильми.
А соловейко в квітучій долині
Співає, умиваючись слізьми.

* * *

У піднебессі догорів
Один з найкращих літніх днів.
Лишив дощу хмаринці чарку,
Щоб ніч напоювать до ранку.

* * *

Сніги колючі пишуть пісню в леті,
Сумну, що має присмак полину.
Хоча зимою не летять лелеки,
Земля надію родить весняну.

* * *

Мороз малює вітражі,
Зима тче білий килим,
Жартує вітер на межі
Із кетягом калини.

* * *

Море пінилось, як Нептунова борода,
Ніч закрадалась розкуйовджена, молода.
На небі з'явився місяць, як апельсин,
Хотів розгадати таїну морських глибин.

* * *

Перса берези набухли соком,
Як у вагітної молодичі,
Моргнув пролісок ніжним оком
Біля вічно старої ялиці.

* * *

* * *

Ходить березень-легінь
В чорно-білім жилеті,
Розганяючи темінь,
Грає вітер на флейті.

* * *

Гули джмелі в вербовій голові,
І коники на скрипках вигравали,
І дві ромашки в запашній траві
Про флірт калини й сонця пліткували.

* * *

Я не знаю, чи дійсність, чи сон це
(І наснитися ж, хай йому грець),
Що зробив старий Геліос-Сонце
Смолоскипи із наших сердець.

* * *

Весна, весна – русалка зі ставка.
Вже пронеслись над світом перші зливи.
Старе життя торішнього листка
Пробив безжально пролісок цнотливий.

* * *

Ти все забудеш: і розлуку, й ницість.
Ти все забудеш, як і кожна з нас.
Жінки ж бо знають, що по їхніх лицях
Товче горохом збайдужілий час.

* * *

Навпіл поділив небо слід літака,
Навпіл розбила долю твоя рука.
Спокою серце не знає, бо не німе.
Бузкова повінь травня вхопить мене.

* * *

* * *

Любов на вранішній зорі –
Слова солодкі, та уста гіркі.
І тьмяно мерехтять зірки вгорі,
Холодні, тихі і крихкі.

* * *

В косах твоїх заплутались зорі,
В косах твоїх спинилась весна,
В косах твоїх, як в синім-синім морі,
Купалось сонце – панна чарівна.

* * *

Хочу знайти у стеблині зеленій
Відповіді на кросворди життя,
Коли у словесній гонитві шаленій
Відходить любові хмільне забуття.

* * *

О, осінь, осінь, як нестримність часу,
Вплітає листя золотим вінком.
Упавши з дерева, помер відразу
Каштан, розчавлений жіночим каблуком.

* * *

За все в житті завдячую тобі:
за те, що нині ранки голубі,
за те, що на твоїм міцнім плечі
ночують зорі, наче павичі.

* * *

Вербі громи порозчахали віти:
За кимось зароблений гріх.
У небо тягнеться горіти
Обмерзлий і сухий горіх.

* * *

* * *

Лиш гори, як спалах, стояли й до неба горіли,
Лиш Тиса, як люстро, побите на сотні скалок.
Та Рахівська осінь Чумацьким Шляхом забіліла
І зарум'яніла шаленим танком гуцулок.

* * *

Не бракувало цій землі ніколи
Загарних слів, концтаборів та паль.
На синім небі і на жовтім полі
Словами вимальовую печаль.

* * *

Велетень Дніпро розклав рамена,
Що не кожен птах перелетить.
Дніпре, хоч несеш свої знамена,
Крани-монстри п'ють твою блакить.

* * *

Моя краса десь з осінню пропала,
І навесні не вернеться вона.
Лише зосталася на вістрі жала
Моя весна.

* * *

Весна приносить незмарнілі сни,
Голосить мрякою, ледами мостить.
А навесні так хочеться весни,
Та сніг колючий свої кігті гострить.

* * *

Вже не з'явиться, як нашестя,
Чоловік із сузір'я Лева,
І розвіється перехрестями
Моя молодість кришталева.

* * *

* * *

І мед перетвориться на рутину...
Бо, що б не казали моральні ханжі,
Веде чоловік красуню дружину –
І задивився на ноги чужі.

* * *

Ніч печальна накочує хвилі
І розгублює десь вдалині,
І малює в абсурдному стилі
Твій портрет на холоднім вікні.

* * *

Вже вечір никає в шпарку,
На гойдалках діток смішить,
І плаче вагончик у парку
За поїздом, що біжить.

* * *

Дві веселки підперли над храмом небо,
Зголубіле й прозоре.
Дві веселки сміялись щасливо до тебе
Кольорами простору.

* * *

Круговерть зірок тишу не зламає,
Порохами час світи пересипає...
В тиші весняній верби тонкокрилі,
Ніби у воді, старі коліна мили.

* * *

Небо заховалось за зірки
І парчею вкрило цілий світ.
Стане поцілунок твій гірким,
Як не знайду папороті цвіт.

* * *

* * *

Я умію говорить високо,
Та творить високо не умію –
Ось пташина пораніла око,
Я її на вітрі не зігрію.

* * *

Хтось одягає стареньке пальто,
Й на нього уваги не зверне ніхто.
А спробуй в таке одягнутися ти –
Тобі не дадуть по дорозі пройти.

* * *

А я тоді вдихнула би озону,
Коли усі закутані в плащі...
Лежить земля, розчахнута від грому,
Збирає діаманти в спориші.

* * *

Вже вітер натруджений свище,
Розрубують навпіл життя лемеші.
А я вже, як висохле в лузі вербище,
У мене немає живої душі.

* * *

Я у житті все чимось одержима...
Співає ніч самотніми очима,
А світ летить, великий і безмежний,
Розхитуючи душі незалежні.

* * *

* * *

Все, як у всіх, у поетес:
В них навіть випадають зуби.
Лише рядки п'янкої згуби
Вони черпають у небес.

* * *

Засипала осінь сліди мої
Маленькими клаптями літа.
Тьмяніє під ранок крило зорі
В тужливому танці світу.

* * *

Завис на секундній стрілочці час,
Утікає дощами літо від нас.
Забринить павутинка в холодній імлі –
Моє бабине літо на ще теплій землі.

* * *

Медяна квітка

* * *

Черешня, як повія,
роздавала
свою солодкавість.
А вишня, як мати,
дарувала
солодощі і терпкуватість.

* * *

Бриніла ніч.
Відбруньковувалася
від вечора.
Чому ж
соловей голосить,
коли в світі
відбувається народження?
Він оплакує
майбутню смерть.

* * *

З променів сонця,
що послужили нотним станом,
падали сніжинки,
що перетворились
з чорних нот
на білі зірнички.
І музика замерзала
крижинкою.

* * *

Ялина насміхалася
з вітрового
кохання.
Хіба личить їй,
що з морозом
спізналася,
тремтіти від вітру,
як осика
шалапутна.

* * *

Яка краса в троянди...
Та що вона варта
без пелюсток?
А що варті
пелюстки без троянди?
Пелюстками вітер плює.
Троянду цілує.

* * *

Обнадію тебе весною...
В люті морози
мрій про неї,
в липневу спеку
напивайся нею,
в листопад осінній
чекай мене.
Я прилечу,
я принесу
в крилах весну
й душу свою,
як вину.

* * *

* * *

я пленталась вулицею
мене стомлювала
осінь
вона збиралася плакати
і морщила
хмарами
небо

а мене
вже стомив
її плач
а мене
вже стомило
твоє мовчання

* * *

вітер стукає
в шибку
викликає мене
на побачення
я зраділо біжу
в його обійми
він мій коханий
лицар Веселого образу

* * *

* * *

Відшукаю в собі раба,
мозок присплю
й почування,
за підлість
заплачу улесливістю,
за ляпас – усмішечкою.
О, ні!
Задушу в собі раба,
розправлю в леті
рамена,
злину понад землею
з волею своєю.

* * *

Хочу забутися у любові,
не тямити, хто я...
що я...
куди...
не усвідомлювати
свого єства,
як метелик
у шлюбному танці
не розуміє
своєї краси.

* * *

* * *

...А ще були дощі.
У осінь, як у чарку,
наливали
сивухи.
Нудотний запах
чи безнадія
закрадались...

О, ні!
Дощі були чисті,
як сльози матері,
лиш життя,
як сивуха.

* * *

Букет
цнотливих пролісків
ти поклав
біля мене сонної,
а мені
снилися
твої цілунки,
що пахли
весною.

* * *

* * *

Очима
вогник далекий
краду...
Знову до тебе
стежкою йду.

Дивуються люди:
“Для кого вогонь,
що не обпікає
наших долонь?”

А вогник, що блимає
вдалині,
світить
лише мені.

* * *

Закралася осінь
першим морозом
у коси.
Що ж, навіть
найтвердішу скелю
руйнують
час і грози.

* * *

* * *

Люди радіють,
коли зацвітають сади,
а я
радію зимі,
чистій, білій,
грізній красуні –
вона незаймана.
А весна – кокетка.

* * *

Сонце цілує ромашку:
“Ти – моя кохана!”
Вітер цілує кульбабу:
“Ти – моя незаймана”.
Місяць до зірки тягнеться:
“Радосте моя”.

Чому ж я для тебе
вічна загадка?

* * *

Питаю у вітру:
“Де моя планета?”
– “Я не долітаю туди”.

Питаю у ворожки:
“Де моє щастя?”
– “Я не заглядаю туди”.

Питаю у тебе:
“Де моя надія?”
– “Питай у вітру”.

* * *

* * *

Сон –
дар Божий.
Треба втішатися
його сп'янінням.
Дай мені, Поезіє,
покуту
безсонної ночі.

Безнадія

Вилупилася безнадія,
як ящірка
з яйця.
Закралась холодом
у серце
і бігає там,
а від того
слизько в душі.

* * *

На козацькому храмі –
шрами загоєні і загноєні.
На козацькому храмі –
рани давні й сьогоднішні.
На козацькому храмі –
куполи із золота,
а фундамент дощі понівечили.

* * *

* * *

Цвяхи у тілі яблуні –
болі невинувдані.
Рани болючі, криваві
не загоїш нічим.
З рани, що цвяхи завдали,
виросли пагони свіжі,
ніжні, тремтливі, пружні,
тягнуться соком до зір.
Не подолати цвяхові
вічних джерел життя.

Батьківщина журавля

Чути:

– Кру! кру! кру!

В чужині умру.

Де батьківщина
у журавля? а де чужина?
І тут, і там –
в нього гніздо.
Він не знає зими.
Батьківщина його –
там, де тепло.

* * *

У зоопарку
по клітці
лев метався й рикав –
прокинулася в ньому
монарша кров;
а п'яничка-доглядач
приніс кусень стерви –
присмирнів цар...

* * *

* * *

тіло голубине
плило по Дунаю
каменем на хвилях
кидало його
а десь
в тихій заплаві
розцвітала лілея
і сонце закохано
цілувало її

а десь
квилула чайка
над гніздом
зруйнованим
над дітками
вбитими
а десь
дурнуватий
горобець
цвіріньчав

а Дунай втікав

* * *

Як нудно жити у Вічному Теплі.
Вічне цвітіння – теж нудьга.
Вічнотеплинець
не зрозуміє радості,
що дає бриндушка
навесні.

* * *

* * *

У тріск скорострлів
і задуху криївок
закралось
мрійливе кохання:
старий сотник
закохався
в юну санітарку,
а тоненька берізка
над ними
кохала
віковічного дуба.

* * *

Гілочка вербова
б'є мене на свято,
закликає дочекати
до Великодня.
Ще тиждень...
ще місяць...
ще рік...
Багато ще чи мало?
Верба... Життя...
Гагілка великодня
й маленька брунька
на тутому пруті.

* * *

* * *

Вітер гонить
піски по пустелі,
сірі-сірі, як очі у жінки,
що втікає на ослятку
з маленьким дитятком.
Куди ти, Діво,
Пречиста Мадонно?
Чи не краще залишитись
серед щирого піску,
ніж іти до нещирих людей?

* * *

У маминих очах
життя відбито.
А в зморшках,
що навкруг очей, –
життя дороги.
Чи сміє хтось
бути жорстоким
до материних рук?

* * *

Мовби невелику
таємницю,
що вона довірила
лише йому,
він помітив
легенький слід пудри
на її щоці.

* * *

* * *

Зеленомаєві очі –
трохи відьомські,
трохи мавчині –
дивляться в серце
дитинно й жорстоко...
Не дивіться,
якщо не цвіте
у вас травень.

* * *

То зовсім не метеорит,
то в небі нічному
літак пролетів.
Жаль.
Бо я задумала бажання.
І воно поплило
за хвостом літака
у небесній ріці,
по часовій гілці...
Завтра прийде.
Та бажанню не треба
здійснення.

* * *

Музика черемхи
лилася у травні,
музика комет
з танцями зірок.
Щось містичне,
щось дотичне –
світ зробив
у весну крок.

* * *

* * *

гори напоїли
небо молоком
і воно стало
надуте й огрузле
ось-ось потечуть з нього
пательки масні
а може
дощ непривітний

* * *

Місяць зачерпне
у пригорщу неба,
перетнеться межа
між сном і реальністю.
Буде так добре,
що не захочеться
ущипнути себе,
щоб перевірити
сон це, чи ні...
Закалатає в тронку час,
і сонце вип'є з павутинки
вранішню росу.

* * *

Згорають ті,
хто тихою бджолою
летів над квітами землі
і мед збирав для неї.
А найлюбіше було їм сідати
на квіти жовті або на блакитні.
Чи стануть на їх місце
роботящі бджоли –
не трутні?

* * *

* * *

Згорю на колесі,
на дибі байдужості,
воскресну любов'ю,
занімію розлукою,
згасну гнотиком свічки,
розтану снігом.

* * *

Де та дорога,
якою з-за обрію
прийдеш ти?
Вона теж за обрієм,
а на ній – важкий камінь,
що не дає переїхати тобі,
ані перейти.

* * *

Хочеш мене знайти?
Зовсім не важко: поклич,
Я відгукнусь з самоти
Зовсім чужих облич,
Зовсім чужих голосів...
Збився з рахунку час...
Крук безнадії сів...
Досвіток тихо згас.
Серед віконних рам
Плакати за мною дарма –
Сльози нещирі там,
Де каяття нема.

* * *

* * *

Світло міських ліхтарів
освічувало наші цілунки.
Шум вечірнього міста
не лякав нашої любові.
Щось шептали губи,
заплітались руки,
і місто закохувалось
у нас.

* * *

Відлюблю тебе і знову спрагну
твого кохання.
В нестямі у вічність простягну
грішні бажання.
Солодкої муки забагну –
твоїх цілунків.
Налий, як у чарку звабну,
тремтливих трунків.

* * *

Я купила собі троянди,
зробила свято.
Та троянди плакали
і швидко в'яли.
Кохання ж – лілея –
почало розцвітати
без свята.

* * *

* * *

Не засинаю
навіть під твою колискову,
боюсь, що присплю
в собі вогонь.
Тоді не буде
твоєї колискової.

* * *

Стань за стерно! В мене руки стомились
Виводить від рифів важкий корабель.
Стань за стерно! В морі зірка згубилась –
Жовтий великий царський рубель.

Стань за стерно! Небо в хмарах товстіє,
Буря нависла над морем грізним.
Стань за стерно! Вже маяк даленіє,
Й сонце не хоче сходити над ним.

* * *

Поглянь на теплу
і яскраву зірку в небі.
Я теж на неї
дивлюся в цю мить.
Як легко бути зіркою,
вона – лиш зірка,
як важко жінкою
залишитись
серед снігів.

* * *

* * *

Колеса стогнуть:
люби... люби...
іди... іди...
прости... прости...
Світло б'ється,
як ластівка у вікно:
знайди... знайди...
Зірка в долоні твоїй
світить і прагне зігріти,
вечір від слів і втоми
хоче зімліти.
Впаде туман на рейки –
згинь із дороги!
Тобі на руки впаду
в тиші знемоги.
Снігом непевним стану,
спливу з весною.
Не розлучай же, світе,
щастя зі мною.

* * *

* * *

Шум доріг, скрип машини,
що намотує час на колеса,
посвист пташки, загублений в гамі,
кольорова веселка над плесом,
що на ньому ніжодна лілея
не подумає в світ проростати,
криволапий собака під тінню,
напівсонний двірник з шкряботінням,
невигадлива пісня лелеки,
що покинув тепленьке гніздо,
шепотіння у вухо кохане,
усміх щиро-наївний дитяти... –
і усе це назвали життям!

* * *

Наткали павуки
тонкого полотна
мені на сорочку.
Занадто затонкого –
всю душу видно.

* * *

Цілую губами
невинні очі
лісової кринички,
і вона усміхається мені –
до того її націлувалося сонце.

* * *

* * *

Білють від страху
батькові очі,
коли він з жахом
уявляє мене
у круговерті повені.

* * *

Доторкнуся устами до твого плеча
і відчую, як сила твоя
і впевненість у собі
переливаються в мене
за законом сполучених посудин.

* * *

Навіть за спів пташиний
мусить платити людина.
Плата ота найбільша –
миті й хвилини життя,
серця хистке калатання.

* * *

Мені жаль викидати
зів'ялі квіти.
Вони нагадують мені
руки матері.
Нагадують про час.

* * *

* * *

Ти брешеш. Бачу по твоїх очах,
чую фальшиві ноти
у твоєму брехливому співі.
Господи! Чому ж на серці
мені так солодко?!

* * *

Самотність –
як розмальований
вагончик у парку:
гарний, нікому не потрібний,
нікого нікуди не везе.

* * *

Життя триває,
якщо материнські руки
збивають
на білу хмару
молоко в дійниці.

* * *

Очерет у весняній воді
пере до Великодня плаття,
скрипить стара верба –
довго чекала тепла.
Світ розговляється.

* * *

* * *

У лікарняній палаті
на безмежно білій стеліні
цвіли жовтогарячі метелики,
а, може, нездійсненні сні,
а, може, мрії потаємні.

* * *

Буря плаче стомленим дощем,
а надщерблена мрія
ховає гримасу в посмішку,
колотить небо в макітрі
пухнасті хмари.

* * *

Тополі листям
сонце лижуть,
як медяну квітку.
Попечуть язика –
приходить осінь.

* * *

Коли любиш мене,
не дивись на годинник,
бо стрілки розріжуть
мить забуття, –
будь вільний.

* * *

* * *

Від ката
народився митець.
Навіть з крокодилячого яйця
може вилупитись
соловейко.

* * *

Світ – вільний,
а я – наложниця
у людей, у вітрів,
у доріг, у кохання...
А душа волі хоче!

* * *

У болоті добре жабам,
Вільним птахам – в небесах.
І моя душа в небо прагне,
та гидка трясовиця
не пускає в політ.

* * *

Посмішка, що схожа
на гримасу блазня.
Квіти, що нагадують живі.
Звуки, що колись були піснею.
Знайомі, що колись були друзями.

* * *

* * *

Дуб старий
захворів на ангіну,
гріє горло
під компресом
снігу.

* * *

Відірватися б кометою
від цієї сірої планети,
закрутитися б у танці
із зорями – не каменями,
з іскрами – не муттю.

* * *

Мовчиш
із напіврозтуленим ротом
і відчуваєш,
як виростає волосся
на твоєму язиці.

* * *

Королева
з пораним пальчиком
краща
за королеву
з розбитим дзеркалом.

* * *

* * *

Стара розмальована жінка
пишалась штучною косою.
Зима, що не відступила,
у березні „чарує”
потворною красою.

* * *

Висихає душа
на морозі життя.
Сміх і сльози
завжди поруч ідуть:
гай зелений і болотяна каламуть.

* * *

на ярмарку життя
торгують
вичовганими словами
заробляють
фальшиві гроші.

* * *

З-під пальців піаніста
текла ріка мелодії у зал.
Чи Бах звучав, чи щось із Ліста.
Я уявляла сонце і вокзал,
а піаніст хотів, щоб бачили його.

* * *

* * *

Ми на вітрах розп'яті, а хрести
лежать дорогами, повалені синами.
Початок і кінець в дві тисячі років.
Ми валимо хрести,
нас розпинають хмари.

* * *

З новим роком тебе, білий світе.
З білим роком тебе, новий світе.
З білим світом тебе, новий роче.
Ти народжуєшся в новизні,
Ти оновлюєшся в народженні.

* * *

загустає туман
і рожевістю змащує очі
розкуйовджені орди хмарин
пробігають над морем
тягнуть бурю на схід.

* * *

Світ не поділений
на чорне і біле.
Іноді барви складні
створюють світло і простір,
тінь і дерева липневі.

* * *

* * *

На арені цирку у світлі прожекторів
тихо вмирала бджола,
а зовсім недавно
з дівчиною-акробаткою
кружляла під куполом.

* * *

Корабель намотує
на вуса воду –
і залишається ні з чим.
Скільки воду не мотай –
клубка не накрутиш.

* * *

Феєрія розіграна
на листочку вільховому..
Світ помістився
на крихітній лапці
божого волика.

* * *

Кришталева душа
не завжди прозора.
І на кришталевому кубку
вирізьблюють майстри
хімерні візерунки.

* * *

* * *

Плаче надривно дитина –
пальчик вколола в троянду.
Тяжко приходить до нас
пізнання світу,
розуміння природи речей.

* * *

Час гортає сторінки:
знову чисті, знову білі.
Чи цікаві ми для тебе, часе,
В нестримі своїм,
В бажанні написати по білому?

* * *

Тисячі філософів,
десятки релігій
не навчили людину
любити ближнього.
Вона собі найближча

* * *

Соловей закоханий у свою пісню,
калина – у свою красу,
ніч – у свої зорі,
річка – у свій голос...
виявляється, весь світ – кохання...
і приватна власність.

* * *

* * *

Перекотиться полем
перекотиполе,
заклекоче над хатою
клекотень-бусол,
сонячно зацвіте соняшник.

* * *

Дух людський солом'яний
не вивітриш кондиціонером,
розум не вб'єш комп'ютером –
з-під накипу цивілізації
вибруньковується душа.

* * *

Сотні тисяч кімнат
Без вікон і дверей.
І один лише вихід –
Келійне вікно,
У яке проросте квітка.

* * *

Замовлянку-пісню напишу для тебе

МАМИНА ПЕЧАЛЬ

Виший мені, мамо, хрестиком сорочку,
Дай мені у віно долю золоту,
Приголуб у свято непокірну дочку,
Намалюй на щастя ластівку в льоту.

Приспів:

Твоя печаль гірка – росою на покосах,
А молоді літа приходять в тихі сни.
Якби не було нас, чи в материних косах
З'явилася б хоч нитка сивини?

Закрадалась осінь в твої чорні коси,
Ми ж не помічали, що біжать літа.
Насміхались часто над життям морози,
Та душа зосталась – зірка золота.

Приспів

Мамочко, голубко, горлице в садочку.
Колискову пісню внуку заспівай.
Серце твоє любить непокірну дочку,
А в душі й зимою розцвітає гай.

Приспів

ВУЛИЧНОМУ МУЗИЦІ

Розжарений асфальт, і сонце – як дракон,
І в холод сонно поспішають люди.
А ти стоїш один, де нависа балкон,
На флейті виграєш, холодні, як зима, етюди.

Приспів:

Мелодії твої, мелодії твої
Сніжинками летять у літній вечір.
Мелодії твої, мелодії твої
Рожевим снігом падають на плечі.

Хтось кине п'ятака, хтось ще дрібніший гріш,
Хтось мимохідь заслухається грою.
А флейта в літа синь кида морозний вірш
Із вітром крижаним, нестримною гіркотою.

Приспів

Ти знов забув, що світ жорстокий і глухий,
Що ти тепер у хвилі лихоліття.
Та душу віднайшов зими акорд сухий
В піснях забутого, в шаленім вирі днів, століття.

Приспів

КОСИ ТВОЇ

Пролітали коні із зорями в гривах
По небеснім зводі.
Зупинились коні у волосся зливах –
У дівочій вроді.

Приспів:

В коси твої, в коси твої
Падали зорі.
В коси твої, в коси твої,
Наче у тихеє море.

Задививсь на тебе соловей з калини
І забув співати.
А роса срібляста на косу дівчини
Почала спадати.

Приспів

Захотіло небо вдарить блискавками,
Громом закричати,
Та тебе уздріло й почало руками
Сонце підіймати.

Приспів

У очах у тебе – переливи неба
І краса розмаю.
Замовлянку-пісню напишу для тебе.
Я тебе кохаю.

Приспів

МУЗИКА ГІР

Полине музика черемхи
Понад горами навесні.
Розквітнуть солодко черешні,
Любов намріється мені.

Приспів:

Пробудись, коханий, вже іде весна,
Заспівай, жаданий, хай піде луна
Горами синіми, горами синіми.
Хай верхи розбудить твій весняний сміх.
Пробудись, коханий, дзвінко тане сніг
Горами синіми, горами синіми.

Гірська ріка пісні співає,
Орли із неї воду п'ють,
А дощ у бубон вибиває,
Вітри в цимбали виграють.

Приспів

Ще душі наші не стомились
Нести любов через літа.
А в небі зорі засвітились,
І кожна – нота золота.

Приспів

БЕРЕЗНЕВИЙ ВІТЕР

Весна, весна – русалка зі ставка.
Пронеслись над світом перші зливи.
Погасне день торішнього листка,
Усміхнеться пролісок цнотливий.

Приспів:

Березневий вітер,
Березневі квіти.
То весна-красуня в мандри вируша.
Як весні-русалці, сонцю не радіти,
Коли щастям пишним повниться душа.

Веселі звуки райдужних пісень
Заспіває десь пташиний хор.
Купає небо в синіх барвах день,
І лунає весняний мажор.

Приспів

Вже перша бджілка крильцями бринить,
П'є солодкий сік у квіточках.
Веселий вітер у вербі шумить,
Що сховала душу у бруньках.

Приспів

ВЕСНА НА УКРАЇНІ

Весна на землі калиновій
Сміється карпатським потоком.
Відбилися в хвилі Дніпровій,
Танцюють зірки ясноокі.
І квіти, і птахи, і люди
Серцями у землю востають,
З далеких країв – звідусюди –
Дороги до неї шукають.

Приспів:

Всі шляхи ведуть до тебе,
Синьо-золота,
Всі пісні дзвенять для тебе,
Всі зірки горять для тебе,
Всі птахи летять до тебе,
Весну поверта.
Земле моя, Україно моя,
Зоре синьо-золота.

Весна на землі калиновій
Вмиває схід сонця росою.
І захід в ясній колисковій
Купається, сипле красою.
Міста оживають і села,
Скидають зимову знемогу.
І падає зірка весела,
До тебе вказавши дорогу.

Приспів

ЗАПИТАЙ

Запитай, коханий, ув осені,
Чи поверне любов навесні.
Чи даремно кохання ми просимо
У погожі осінні дні?
Запитай, коханий, жоржиноньку,
Чи вогонь не загасить зима.
Заплету я надію в калиноньку –
Їй за вірністю рівних нема.

Приспів:

Запитаймо в сердець, чи настане кінець
Тій любові палкій у душі молодій.
Запитаймо ріки, чи не змиють роки
Ту любов запальну, ту найпершу весну.

Запитай, коханий, ніч зоряну,
Що народжує звуки дзвінкі,
Чи зустріне нас літечко хорами,
Не зів'януть цілунки палкі.
Запитай, коханий, у яблуні,
Що плоди полум'яні дає,
Чи в очах твоїх, сонечком скраплених,
Не зів'яне кохання моє.

Приспів:

Запитаймо пісень, де наш сонячний день,
Щоб у співі музик промінь сонця не зник.
Нас ця пісня єдна, бо з любові вона,
Бо на теплій землі ми з кохання хмільні.

У КАРПАТАХ

Розмовляють з небом верховини
Мовою любові і тепла.
Ватрами співають полонини,
Де колись зима сніги плела.
Карпатами іде відлуння
Красивих ніжних голосів,
І грають скрипки сонцеструнні
В краю моїх батьків.

Приспів:

В горах Карпатах – сонце веселе,
Ріки співають пісню дзвінку.
Пташка радіє, радіє зело,
Іде гуцулка у вінку.

Вітер на сопілці виграває,
Гуцулці розчісує косу,
Цю гуцулку щиро я кохаю
І любов у серці пронесу.
Моє кохання синьооке,
Любові чисте джерело.
Хай пролетіли птахи-роки,
Кохання зацвіло.

Приспів:

Гори Карпати – синь голублива,
Мрій веселкових срібло-дзвінок.
Прийде весілля пора щаслива –
Гуцули заведуть танок.

КУПАЛОЧКА

Зацвіте папороть у ніч на Купала,
Віднайду я її цвіт і тобі віддам.
Пуцу в серце любов, щоб душа співала,
І вінок по Десні попливе не сам.

Приспів:

Я – купалочка, дівчина-русалочка,
Я – любов твоя, ти мене знайди.
Я – Наталочка, дівчина-любовочка,
І любов моя – золоті меди.

Хай приб'є течія мій вінок до тебе,
Хай запалить вогнище жар твоїх долонь,
Хай сипне зорепад із нічного неба,
Хай очистить любов жертвенний вогонь.

Приспів

Ти прийдеш, і знайдеш дівчину кохану,
Що чекає тут тебе й руку подає.
Відведе ранок-пан нічку трохи п'яну.
Від кохання й добра сонце устає.

Приспів

СВІТ-КОНФЛІКТ

Цей світ – жоржини цвіт.
Тиша літ, розквітлий глід.
Цей день – звуки пісень,
Велетень, дзвоників тень.
Ця ніч прожене пріч світло дня.
Прийде весна.
Цей світ знов розцвіте, білий день оживе.

Приспів:

День тихий ніч зацілує, ніч закохає,
Цвіт вишень в плід проростає, слід замітає.
Хай світом біжить потреба...
Жить, жити треба.
Хай з вітром говорить жито.
Жить, треба жити.

Цей сон вершить закон
В унісон кохання крон.
Цей спів недолетів
До гаїв, до солов'їв.
Ця мла недоплела мить весни.
Прийдуть сни.
Цей день в ніч перейде, диво-сон оживе.

Приспів

ДОЩ У ГРУДНІ ЙДЕ...

Скрипка плаче стомленим дощем.
Я ту скрипку маю.
Це душа вгорнулася плащем.
Я ту душу знаю.

Приспів:

Скрипка плаче,
Дощ у грудні йде.
Так, неначе
Сонце – вічна мука.
Скрипка плаче
Дощ у грудні йде.
Так незвично
Наша ця розлука.

Десь голосить небо, як печаль,
Хоче сипать снігом.
Дощ у грудні – мені неба жаль,
Що трясеться сміхом.

Приспів

Обірвалась голосно моя пісня –
Той мотив зимовий.
А дощам у грудні лити так пізно...
Смутку кольоровий!

Приспів

МІСТИКА

Я вже тихо умерла,
Уже поплила за рікою,
Що буття з небуттям
У тремкому півсні розділя.
Доторкнися, мій милий,
Своєю палкою рукою
До мого крижаного
І дико блідого чола.

Приспів:

Морем бреде,
Степом іде
Душа моя зболіла,
Що землю не зігріла.

Я упала, як лист,
Я так мало зробила у світі,
Небо склепом нависло
Над моїм побілілим чолом.
Та, коли догоратиме
Сонце в ясному зеніті,
На дорозі твоїй проросту
Розквітучим зелом.

Приспів

МОЯ ПЕЧАЛЬ

Моїй печалі не злічити днів,
Моїй печалі не згубити снів,
Моїй печалі – всі жінки старі,
А сонце уподібнене зорі.
Моя печаль крізь очі визира,
Моя печаль, як білий світ, стара,
Моя печаль, як кактус на піску,
Й стара калина в молодім вінку.

Приспів:

Моя печаль,
Як тиха даль,
Моя печаль
Гірка.
Моя печаль –
Пекучий жаль,
Болючих слів
Ріка.

Моїй печалі не знайти границь,
Моїй печалі треба блискавиць.
Та у пустелі, вічній і німій,
Десь загориться тихо погляд мій.
У цвіт калини заплету печаль.
Мені її, сердешную, не жаль,
Бо у печалі є своя краса,
Коли росою виступить сльоза.

Приспів

ОСІНЬ

Осінь залюбилася в сади,
Осінь йшла напитися води.
Не добігла крок до джерела –
Перейшла упорожні бджола.

Приспів:

Догорають тихо уночі
Золоті сльозини аличі,
Під лунку мелодію комет
Скрапує в траву солодкий мед.

Осінь сонце заплела в косу
І об хмару витерла сльозу.
Задивилась в яблук дзеркала,
Груші-медки у поділ стрясла.

Приспів

Місяць гріє стомлені боки,
Осінь у човні везе роки,
Що достигли у тугу лозу,
Що на ранок випали в росу.

Приспів

САМОТНІСТЬ

Дюни піщані чорну самотність сіють,
Броджу світами, неначе пілігрим,
Кличу любові теплу, яскраву мрію,
Та озоветься байдуже літній грім.

Приспів:

Я самотній в цьому світі,
Блідне сонце у зеніті!
Доле погана, безталанная!
Зоре кохана, але не моя.

Пересипає час годинник піщаний,
Котиться полем пересохла трава.
Знаю, знаю, що не я твій коханий.
Стигнуть льодом найніжніші слова.

Приспів

Світ безкінечний, я тут мала піщина.
Десь за туманом стогне чайка слізьми.
Темним рубіном плаче гірка калина,
Бо назавжди розлучилися ми.

Приспів

Літературно-художнє видання

Арсенич-Баран

Ганна Василівна

ЧАРУЄ БУЙНАВА ВЕСНА

Поезії

Технічний редактор *Галина Кухарець*

Комп'ютерна верстка та дизайн *Юрій Литвиненко*

Коректор *Олена Пильник*

Здано до набору 11. 09. 2018 р. Підписано до друку 23. 10. 2018 р.

Формат 60x84/16 Гарнітура PetersburgС

Ум.друк.арк. 4,65. Ум. фарбо-відб. 4,65. Обл.-вид. арк. 4,82.

Тираж 200 прим. Зам. №16351

Видавець і виготовлювач ПАТ «Поліграфічно-видавничий комплекс «Десна»,
проспект Перемоги, 62, м. Чернігів, 14000

Свідоцтво про внесення суб'єкта господарювання до Державного реєстру видавців,
виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції ДК №4292 від 02.04.2012

Ганна Арсенич-Баран – письменниця, член Національної спілки письменників України з 1998 року. Завідувач кафедри філологічних дисциплін та методики їх викладання Чернігівського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти імені К. Д. Ушинського, кандидат філологічних наук, доцент. Народилася 26 червня 1970 року в с. Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Закінчила Івано-Франківський педагогічний інститут імені Василя Стефаника. Від 1998 року живе в м. Чернігові. Автор поетичних збірок «Рушник на калині» (1997 р.), «Музика черемхи» (1998 р.), «Розквітлий глід» (2001 р.), «Тремтять гіацинти» (2003 р.), «Обнадію весною» (2005 р.), прозових – «Під райськими яблучками» (2001 р.), «У понеділок все буде по-іншому» (2003 р.), «Як зайде місяць» (2005 р.), «Солодкі слова» (2010 р.) та романів «Тиха вулиця вечірнього міста» (2005 р., 2006 р.), «Радуйся, Невісто невеніс-ная!» (2018 р.), «Муська» (2018 р.).

9 789665 026020